

27th September 1956]

B. Resolution.

DISTRIBUTION OF YARN TO HANDLOOM WEAVERS AT FAIR PRICE AND
THE TEXTILE POLICY OF THE GOVERNMENT OF INDIA—cont.

MR. SPEAKER : The discussion on the resolution given notice
of by the Hon. the Leader of the Opposition will now be continued.

SRI P. RAMAMURTHI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 11-45 a.m.
சென்ற உத்தியோகப்பற்றற்ற தினத்தன்று வந்திருக்கக்கூடிய இந்த
தீர்மானத்தின் மீது இப்பொழுது மீண்டும் விவாதம் தொடங்குகிறது.
நான் சென்ற தினத்தன்று கூறிய சில விஷயங்களை சபையின் கவனத்
திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“சமீபத்தில் கைத்தறி சம்பந்தமாக இந்திய சர்க்கார் எடுத்திருக்கும்
படியான நடவடிக்கை இந்த ராஜ்யத்திற்கு உகந்தது? இந்தியா முழு
மைக்குமே உகந்தது? உகந்தது இல்லை என்றால் அதனால் விளையக்கூடிய
நிங்குகள் என்ன? இந்த நாட்டுக்கும், இந்த நாட்டு மக்களுக்கும் உகந்தது
இல்லை என்று சொன்னால் எந்த வகையில் அந்தக் கொள்கையை
மாற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென்று நாம் வற்புறுத்தியாகவேண்டும்”
என்கிற விஷயங்கள் எல்லாம் அடங்கிய முக்கியமான பிரச்சனை இது.

இந்திய சர்க்கார் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் இந்தக் கொள்கை மாற்றத்
திற்கு தொழில் மந்திரி ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் என்ன
சொல்கிறார்? “இன்றைக்கு இந்த நாட்டிலே ஒட்டுமொத்தமாக உற்பத்தி
யாகக்கூடிய துணி 5,000 மிலியன், அதாவது 500 கோடி கலம்.
அதில் அவருடைய கணக்குப்படி கைத்தறியில் உற்பத்தி செய்யக்கூடியது
150 கோடி கலம். துணி தான். இன்றைக்கு பாம்பே, பரஹம்பூர்,
ஆமதாபாத் முதலிய இடங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற விசைத் தறிகளின்
மூலம் உற்பத்தியாகக்கூடியது 20 கோடி கலம். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத்
திட்டத்தின் இறுதியில் நாம் மில்களின் உற்பத்தியையும் சேர்த்து 670
கோடி கலம் துணி தான் உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்றால் அது
போதாது. ஏனென்றால் இதற்கிடையில் நம் நாட்டு மக்களின் தேவையும்
அதிகரிக்கக்கூடும். இன்றைக்கு நம் நாட்டில் சராசரி ஒரு நபருக்கு
16½ கலம் துணி வீதம் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் இரண்டாவது
ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் இறுதியில் இந்நாட்டு மக்கள் சராசரி 18½ கலம்
துணி உபயோகிப்பார்கள் என்று கணக்கிடப்படுகிறது. மேலும், அதே கொல
கட்டத்தில் நம் நாட்டின் ஜனத்தொகையும் அதிகமாய்விடும். குறிப்பாக
1961-ம் வருஷம் நம் நாட்டில் 40 கோடி மக்கள் இருப்பார்கள். இந்த
நாற்பது கோடி மக்களுக்கும் தலைக்கு சராசரி 18½ கலம் துணி என்று
வைத்தாலும்கூட 740 மிலியன் கலம் துணி தேவைப்படுகிறது. இன்
றைக்கு நாம் வெளி நாடுகளுக்கு 850 மிலியன் கலம் துணிதான் ஏற்றுமதி
செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இதைக்காட்டிலும் வருஷத்திற்கு 100 கோடி
கலம் துணி அதிகமாக ஏற்றுமதி செய்யத் திட்டம் போடப்படுகிறதாம்.
ஆகவே இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்ட காலத்தின் முடிவில் நமக்கு
8,400 மிலியன் கலம் துணி, அதாவது 840 கோடி கலம் துணி தேவைப்படு
கிறது. இன்றைக்கு உற்பத்தியாகிக் கொண்டிருக்கும் துணி 670 கோடி
கலம் போக பாக்கி 170 கோடி கலம் துணி அதிகமாக இந்நாட்டில் உற்பத்தி
செய்வதற்கு நாம் ஏதாவது புது வழியைக் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும்”
என்று அவர் சொல்லுகிறார்.

நமக்கு அதிகமாகத் தேவைப்படுகிற 170 கோடி கலம் துணியை
உற்பத்தி செய்வதற்கு அவர் கூறுகின்ற யோசனை என்ன? “நாங்கள் எஸ்
லாத் தரப்பாருக்கும் நியாயமாகவே நடக்க விரும்புகிறோம். ஆகவே தான்
நமக்குத் தேவைப்படுகிற 170 கோடி கலத்தில் 35 கோடி கலம் துணியை
அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய இப்பொழுது இயங்கி வருகின்ற மில்களுக்கே
இன்னும் 14,600 ஆடமாடிக் லாம்ப்கள் ஏற்படுத்த வேசென்சு கொடுக்கப்
போகிறோம். இவை பாம்பே, ஆமதாபாத் முதலிய இடங்களிலேயே

[Sri P. Ramamurthi]

[27th September 1956]

ஏற்படுத்தப்படும். இதைத்தவிர கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தின் கீழேயே 35 ஆயிரம் பவர் லூம்ஸ்கள் ஏற்படுத்தத் திட்டம் போட்டிருக்கிறோம். கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் இதை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு லைசென்ஸ் வழங்கப்படும். இந்த வருஷம், இதற்கு அடுத்த வருஷத்திற்குள் இந்த 35 ஆயிரம் பவர் லூம்ஸ்களும் வைக்கப்படும். இவற்றின் மூலமாக 20 கோடி கஜம் துணி உற்பத்தி செய்துவிட முடியும். இவை போக பாக்கி நூறு, நூற்றிருபது கோடி கஜம் துணி உற்பத்தி செய்ய வேண்டியிருப்பதால் கைத்தறிக்கள் இந்நாட்டில் செழிப்பதற்கும் வசதி இருக்கின்றது” என்பது ஸ்ரீ டி. டி. கே. கிருஷ்ணமாச்சாரியாரின் கூற்று.

ஆனால் அவருடைய கூற்றில் அடங்கி இருக்கும்படியான விஷயங்களைப் பார்த்தால் “எல்லா மக்களுக்கும் நன்மை செய்யும் எனச் சொல்வது பாசாங்கு. பெரிய பெரிய மில்காரர்களின் கூக்குரலுக்கு இணங்கி அவர்களுக்கு உடனடியாகச் சலுகை செய்வதே இவருடைய நோக்கம். மற்றவர்கள் நன்மை அடைவார்கள் என்பது வெறும் புரளி” என்பது நன்கு தெரியும்.

எனென்று கேட்டால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் இறுதியில் வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படும் துணி அதிகரிக்கும் என்று சொல்லுகிறாரே? அதற்கு என்ன உத்தரவாதம் இருக்கிறது? அவர் நினைக்கிறபடி துணி ஏற்றுமதி செய்யப்படவில்லை என்றால் வெளி நாடுகளுக்கென்றே உற்பத்தி செய்யப்படுகிற துணி எங்கே வரும்? உள்நாட்டு மார்க்கெட்டிலேயே வந்து முடங்கினால், இது நம் நாட்டுத் தேவைக்கென்றே உற்பத்தி செய்யப்படுகிற துணியோடு தானே போட்டியிடும்! ஆகவே முதலாவதாக அவர் நம்முடைய வெளி நாட்டு மார்க்கெட்டில் தேவை அதிகப்படும் என்று நினைக்கின்ற நினைப்பே தவறானது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்றைக்கு இருக்கும்படியான மில்களில் புதிதாக 14,600 ஆடமாடிக் லூம்ஸ்களை அதிகப்படுத்தாமலேயே எதிர்பார்க்கின்ற உற்பத்தியை ஷிப்டு முறைப்படி அதிகப்படுத்த முடியும். ஒரு லூமுக்கு 50 கஜம் வீதம், ஒரு நாளைக்கு எட்டு மணி நேரம் இரண்டு ஷிப்டுகளாக வேலை செய்தாலேயே 6,000 மிலியன் துணியை உற்பத்தி செய்து விட முடியும். அந்தச் சக்தி ஏற்கனவே நம் நாட்டிலுள்ள விசைத்தறிகளுக்கு இருக்கிறது. ஆனால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார் ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார். அதற்குப் பதிலாக ஷிப்டு ஏற்படுத்துவதன் விளைவாக உற்பத்தி அதிகரிக்காது. அதைத் தொழிலாளர்களும் விரும்பவில்லை. மில் முதலாளிகளும் விரும்பவில்லை” என்று சொல்லுகிறார்.

வேலை பளுவை அதிகரிப்பதன் மூலமாக வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் நீங்காது என்று சொல்கின்ற அதே சந்தர்ப்பத்தில் அவர் என்ன சொல்கிறார்.

‘there can be rationalisation without tears.’

இப்படி வேறு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மூன்றாவது ஷிப்டு முறையை ஏற்படுத்தலாம் என்று சொல்லுகிறார். இப்படி தன்னுடைய கருத்துக்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருக்கும்படியாக ஏன் பேசுகின்றார்?

“It was learnt here to-day that the one month's production that textile mills were allowed to hold under the anti-hoarding orders announced yesterday, related to cloth in packed condition, ready for despatch.”

இதில் குறிப்பாக கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் என்னவென்று கேட்டால், இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய முதலாளிகள் 500 கோடி கெஜம் உற்பத்தி செய்வது சாத்தியமல்ல என்று இரண்டு வருஷங்களாக பலமான கூக்குரல் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரசாரம் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். எப்படியாவது அவர்களுக்கு விசைத்தறிகளுக்கு லைசென்ஸ்

27th September 1956]

[Sri P. Ramamurthi]

கிடைக்கவேண்டுமென்பதுதான் குறி. இதுவரையில் நிலவிய உற்பத்தி சக்தியைக் கொண்டு 500 கோடி கெஜத்துக்கு மேல் உற்பத்தி செய்ய முடியாது என்று சொன்ன மில் முதலாளிகள், அவர்களுக்கு 14,600 automatic தறிகளுக்கு லைசென்ஸ் கொடுப்பது என்ற கொள்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உடனேயே, ஜூலை மாதத்தில் ஒரு மாத காலத்திலேயே அவர்கள் 48 கோடி கெஜம் உற்பத்தி செய்திருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையில் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் ஒரு வருஷத்தில் 580 கோடி கெஜம் உற்பத்தி செய்வது சாத்தியம் என்று அவர்களே நிரூபித்துக்காட்டி விட்டார்கள். Automatic looms-க்கு லைசென்ஸ் கொடுத்த அடுத்த மாதத்திலேயே 500 கோடி அல்ல, 600 கோடி கெஜம் வரையில் உற்பத்தி செய்வது சாத்தியம் என்று அவர்களே நிரூபித்துவிட்டார்கள். ஆகவே ரூ. 14. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியாரும் மத்திய சர்க்காரும் எந்த அடிப்படையிலே இந்தக் கொள்கையை வகுத்தார்களோ, அதாவது 500 கோடி கெஜத்துக்கு மேல் மில்கள் உற்பத்தி செய்ய சக்தி இல்லை என்று முதலாளிகள் சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டு இந்தக் கொள்கையை வகுத்தார்களோ அந்த அடிப்படையே இன்று தகர்த்தெரியப்பட்டுவிட்டது. நடைமுறையில் இது யாரை பாதிக்கப்போகிறது? மில் முதலாளிகள் அதிகப்படியாக உற்பத்தி செய்யமுடியும் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டி விட்டார்கள்.

இந்திய அரசாங்கம் சொல்லுவது என்ன? 14,600 automatic தறிகளினால் 35 கோடி கெஜம் தான் உற்பத்தியாகும் என்று சொல்லுகிறார்கள். உண்மை என்ன? சாதாரணத் தறியை விட automatic தறிகளில் நிச்சயமாக 15, 20 சத விதம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியும். சாதாரணமாக ஒரு ஷிப்டுக்கு 40 கெஜம் துணி உற்பத்தி செய்தால், automatic தறியில் 50 கெஜம் உற்பத்தி செய்யலாம். கணக் கெடுத்துப் பார்த்தால் இரண்டு ஷிப்டுக்கும் இந்த அடிப்படையில் குறைந்த பட்சம் 7, 8 கோடி கெஜம் அதிக உற்பத்தி செய்யலாம். Automatic தறிகள் வந்த பிறகு அதே இடத்தில் 3-வது ஷிப்டும் ஓடலாம். 3-வது ஷிப்டு அமுலில் வருவது தடுக்கப்படும் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. 3-வது ஷிப்டு அமுலுக்கு வருமேயானால் அதன் விளைவாக 40 கோடி கெஜம் அல்ல, குறைந்த பட்சம் இன்னும் 15, 20 கோடி கெஜம் அதிகமாக automatic தறிகளில் உற்பத்தி செய்வது சாத்தியம். அப்படியிருக்கும் பொழுது 100 கோடி கெஜம் வரையில் கைத்தறிக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று பிரசாரம் செய்வது அர்த்தமற்றது.

மத்திய அரசாங்கத்தின் இரண்டாவது assumption வெளிநாட்டு ஏற்றுமதிக்காக இன்னும் 30 கோடி கெஜம் அதிகமாக தேவையாக இருக்கும் என்பதுதான். ஆனால் ஒரு வருஷமாக கிடைக்கும்படியான புள்ளிவிவரங்கள் எதைகாட்டுகின்றன? இந்தக் கொள்கை வகுக்கப் பட்ட இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு மத்திய அரசாங்கம் பார்லிமெண்டில் வெளியிட்ட தகவல்கள் எதைகாட்டுகின்றன? சென்ற வருஷ ஏற்றுமதியைக் காட்டிலும் துணி ஏற்றுமதி 6 மாதங்களில் 5 கோடிகளாக குறைந்திருக்கிறது என்பது தான். எதிர் காலத்தில் வெளி நாட்டு ஏற்றுமதி மிகவும் பாதிக்கும்படியான நிலைமையில் இருந்து வருகிறோம். இந்திய அரசாங்கத்தில் வெளி நாட்டு ஏற்றுமதி சம்பந்தப்பட்ட மந்திரிகளும் தொடர்ச்சியாக இதைத்தான் கூறி வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே மேலும் 30 கோடி கெஜம் வெளி நாட்டு ஏற்றுமதிக்கு தேவைப்படும் என்ற அடிப்படையில் ஒரு கொள்கையை வகுப்பது யாரை பாதிக்கும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஏற்றுமதி குறைந்தால் உள்நாட்டுத் துணியோடுதான் அது போட்டி போடும். வேறு வழி இல்லை. மில் முதலாளிகளை automatic looms-ல் உற்பத்தி செய்யாமல் தடை செய்யவும் முடியாது. ஏனென்றால் அவர்கள் “நாங்கள் வெளிநாடுகளிலிருந்து ஏராளமாக பணம் கொடுத்து தறிகளை வரவழைத்திருக்கிறோம். ஆரம்பத்திலேயே எங்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. எங்களுக்கு தொழில் நடத்துவதற்கு உரிமை உண்டு” என்று சுப்ரீம்

[Sri P. Ramamurthi] [27th September 1956]

கோர்ட்டில் வாதாடுவார்கள். சர்க்காரைப் பொறுத்தமட்டில் விசைத் தறிகள் இயங்குவதை தடுப்பது சாத்தியமல்ல. யாரும் அதைத் தடுக்க முடியாது.

மூன்றாவதாக, 1962-ம் வருஷத்திலே சராசரி ஒருவனுக்கு 18½ கெஜம் துணி தேவைப்படும் என்ற அடிப்படையிலே இந்தக் கொள்கை வகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது உண்மையாக தேவைப்படுமா, இல்லையா என்று யாரும் சொல்லமுடியாது. சமீபகாலத்தில் விலைவாசிகள் ஏறிக்கொண்டிருப்பதின் விளைவாக இன்னும் என்ன ஏற்படப்போகிறது என்று யாரும் சொல்லமுடியாது. 1962-ம் வருஷத்துத் தேவைக்காக உடனடியாக செய்யப்படுவது என்ன? இந்த வருஷத்திலேயே 14,600 automatic looms-க்கு லைசென்ஸ்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஐந்து வருஷத்துக்குப் பிறகு அல்ல. இப்பொழுதே மில் உற்பத்தி ஓரளவுக்கு அதிகப் பட்டிருக்கிறது. அந்தத் துணி இன்று உள் நாட்டித் துணியோடுதான் போட்டி போடும். யாரை எதிர்த்து போட்டி போடும்? நாட்டில் இருக்கும்படியான கைத்தறிகளை எதிர்த்து தான் போட்டி போடவேண்டியதாயிருக்கும். ஆகவே இந்தக் கொள்கை நாட்டில் இருக்கும்படியான கைத்தறிகளுக்கு உதவி செய்யாததுமல்லாமல், கைத்தறிகளையே எதிர்க்கும் படியான விளைவிதான் கொண்டுபோய்விடும்.

35,000 விசைத்தறிகளை புதுத்துவதால் யாருக்கும் உபத்து இல்லை என்று கூறப்படுகிறது. கணங்கோ கமிட்டி இன்று நாட்டில் 27 லட்சம் கைத்தறிகள் இருப்பதாகக் கணக்கிட்டிருக்கிறது. தான் அந்தக் கணக்குக்கெல்லாம் போகவில்லை. அரசாங்கத்தின் கணக்குப்படியே 20 லட்சம் கைத்தறிகள் நம் நாட்டில் இருக்கின்றன என்று சொன்னால் ஒரு தறியிலே சாதாரணமாக 5 கெஜம் உற்பத்தி செய்யலாம் என்ற அடிப்படையிலே சரியான வகையில் சரியான விலைக்கு தேவையான நூல் கிடைக்கும் யானால் ஒரு வருஷத்திற்கு 300 கோடி கெஜம் கைத்தறிகளைக் கொண்டு உற்பத்தி செய்யமுடியும். இப்பொழுது அவர்களுக்கு போதிய நூலும் கிடைப்பது கிடையாது. சரியான விலையிலும் கிடைப்பது கிடையாது. இதன் விளைவாக 2½ கெஜம் தான் உற்பத்தி செய்வது சாத்தியமாகிறது. 65,000 பேல்கள் நூல்கள்தான் சும்னை செய்யப்படுகிறது. ஆகையினால் 2½ கெஜம் தான் உற்பத்தி சாத்தியமாகிறது. பல தறிகள் நூல் இல்லாததால் தூங்குகின்றன. அப்படி இருக்கும்பொழுது விசைத்தறிகளை ஏன் கொண்டு வந்து புதுத்தேவண்டும்? ஏற்கனவே இந்த மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய விசைத்தறி பாக்கிகள் தொழிலை நடத்த முடியவில்லை. 65 விசைத் தறிகள் உள்ள மதுரை பால்கிருஷ்ண மில் மூடப்பட்டிருக்கிறது. வேறொரு விசைத்தறி மில்லும் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பெயர் எனக்குத்தெரிய வில்லை. 5 விசைத்தறிகளைக்கொண்டு கூட்டுறவு இயக்க முறையில் துணி உற்பத்தி செய்யப்படுமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த விசைத்தறியில் நடுத்தர ரகத்துணி, காடா துணி உற்பத்தி செய்ய முடியும். அதே மாதிரி automatic தறிகளிலும் மெல்லிய ரகத் துணி அல்ல, காடா துணி உற்பத்தி செய்யக்கூடிய வசதியும் இருக்கிறது.

12-02
p.m.

ஆகவே இந்தத் துணியை விட ஆட்டோமாடிக் லூம்கள் சல்லீசான முறையில் உற்பத்தி செய்யும். ஆட்டோமாடிக் துணியோடு பவர் லூம் துணி போட்டி போட முடியாது. அவர்களை நிர்ப்பந்தம் செய்யக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். இந்த நிலைமையில் 35,000 விசைத்தறி அந்தப் போட்டியில் நிற்க முடியாது. இந்த நிலைமையில் பெரிய முதலாளிகளுடன் போட்டி போட முடியாமல் சிறு முதலாளிகள் தங்களுடைய மில்லை மூடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். விசைத்தறி மூலம் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்றால் அதற்கு சைசிங் ப்ளான்ட் வேண்டும். அத்துடன் அதற்கு பல உபகரணங்களும் வேண்டும். மற்றும் துணிகளை கொண்டு வருவதற்கு வண்டி வாடகை வேறு கொடுக்கவேண்டும். அதனால் பவர் லூம் பாக்கியின் உற்பத்திச் செலவு அதிகரிக்கிறது. மற்றும் மூன்று ஷிப்டுகள் ஓட்டுகிறார்கள். அவர்களுடைய ஓவர் ஹெட் சார்ஜமும் குறையாது. ஐந்து பவர் லூம்கள் ஒரு ஷிப்ட் போட்டு ஓட்டினாலும் மில் துணி

27th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

யோடு போட்டி போட முடியாது. அது நடைமுறையில் சாத்தியம் அல்ல. இன்றைய நிலைமையைப் பார்த்தால் இந்த அரசாங்கம் கைத்தறிக்காரர்களுக்கு எவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்கவேண்டுமோ அவைகளைக் கொடுக்கிறோம் என்றும் மில் காரர்களுக்கும் எவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவும் கொடுக்கிறோம் என்றும் ஆசைவார்த்தைகள் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த அரசாங்கத்திற்கு தவறாது அடிப்படையான கொள்கை இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் இருப்பதாக தெரியவில்லை. பெரிய முதலாளிகளுக்கு ஊக்கம் அளிக்கவேண்டும் என்றும், உற்சாகம் அளிக்கவேண்டும் என்றும் அவர்களுக்கு எவ்வளவு வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டுமோ அவ்வளவையும் அளிக்கிறோம் என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிறிய முதலாளிகள் எதிராக வராமலிருப்பதற்கும், கைத்தறிக்காரர்கள் எதிராக வராமலிருப்பதற்கும் எல்லோருக்கும் நன்மை செய்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டும் வருகிறார்கள். ஒருவரையும் ஏற விடாமல் வேலை செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களை ஏற விடாமல் தடுக்க இப்பொழுது திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள்.

மில்களுக்கு 14 அயரம் சொச்சம் அப்டோமாட்டிக் லும்களுக்கு உத்தரவு கொடுத்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிக் கொடுத்து விட்டால் அந்தக்கொள்கையினால் நாட்டில் இருக்கும் கைத்தறி பூராவும் பாதிக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்படும்.

ஆனால் இன்றைக்கு என்ன சொல்லுகிறார்கள். இன்றைக்கு தேவை அதிகரித்துவிட்டது. ஆனால் துணிதான் அதிகமாக உற்பத்தியாகவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இதைக் கேட்டால் நமக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறது. இந்த நாளேந்து மாதங்களில் ஜனங்களுடைய தேவை எப்படியுமே அதிகரித்து விடும் என்பது நமக்குப் புரியவில்லை. அதன்படி ஜனங்களுடைய பொருளாதார நிலைமை உயர்ந்துவிட்டதா என்று பார்த்தால் அதற்கு வேண்டிய கணக்கு இல்லை. அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்து விட்டதா என்று பார்த்தால் அதுவும் இல்லை. ஐந்து ஆண்டு திட்டம் நிறைவேற்றியபோது நாட்டின் பொருளாதாரம் ஓட்டு மொத்தமாக 14 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி நாட்டின் வளம் 14 சதவிகிதம் உயர்ந்து விட்டது என்றால் ஜனங்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் 14 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று அர்த்தம் அல்லவா? அப்படி உயர்ந்திருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அப்படி உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லி விட முடியாது. ஆனால் அப்படி உயர்ந்துவிட்டது என்று சொன்னால் அந்த உயர்வெல்லாம் எங்கு போயிருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். அவைகள் எல்லாம் பெரிய முதலாளிகளிடம் தான் போய்விட்டது. அவர்கள்தான் பதினான்கு சதவிகிதம் உயர்ந்துவிட்டார்கள். இவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பங்கெல்லாம் அவர்களுக்குத்தான் போய்விட்டது. சாதாரணமான மக்கள் நிலை உயர்ந்துவிடவில்லை.

இந்த நிலைமையில் நான்கு மாதங்களுக்குள் ஜனங்களுக்கு துணியின் தேவை அதிகரித்து விட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். காரணம் துணிக்கு தட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். பெரிய அளவில் தட்டு அதிகரித்ததின் காரணம் என்ன? அதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பெரிய முதலாளிகள் தங்களுக்கு சௌகரியம் வேண்டும் என்று நினைத்து உற்பத்தியை குறைவாக காட்டி உற்பத்தி செய்திருக்கிற துணியை பதுக்கி வைத்து விட்டு வெளியே கொண்டு வராமல் தங்களிடம் துணி இல்லை என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இப்படியே சர்க்காருக்கு கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படி தப்பான கணக்கைக் கொடுத்து விட்டு அதையும் அரசாங்கம் நம்பும்படியாக செய்து விட்டார்கள். ஏனென்றால் தங்களுக்கு சலுகைகள் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக. தங்களுக்கு லைசென்ஸ் கிடைத்த பிறகு என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்று கொள்கைக்கு அவர்கள் வந்து விட்டார்கள். இதற்கும் அரசாங்கம் இணங்குகிறது. அரசாங்கமும் அவர்களுக்கு சாதகமாக இருந்து வருகிறார்கள். இதைப்பற்றி

[Sri P. Ramamurthi] [27th September 1956]

ப்ளானிங் கமிஷன் கூட எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. பலமாக அவர்கள் இதைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். குல்லூரிலால் நந்தா அவர்கூட எதிர்த்திருக்கிறார். அரசாங்கத்தினுடைய தப்பை அவர்கூட எடுத்துக் காண்பித்திருக்கிறார். கண்முடித் தனமாக மில் முதலாளிகள் கணக்குக் கொடுக்கிறார்கள் என்று அவர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அவர்கள் கொடுக்கும் கணக்கெல்லாம் பொய்க் கணக்கு என்று அவர்கூட சொல்லுகிறது. இதனால் நாட்டில் என்ன ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். லைசென்ஸ் கொடுத்த பிறகு என்ன நடந்திருக்கிறது. இப்பொழுது மத்திய அரசாங்கம் ஒரு உத்தரவு பால் பண்ணியிருக்கிறது. இப்பொழுது மில்களில் அதிகப்படியான துணி இருக்கிறது என்று தெரியவருகிறது என்று சொல்லி ஒரு மாத சேமிப்புக்கு மேல் ஸ்டாக் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று ஒரு உத்தரவு போடுகிறது. இந்த உத்தரவும் திடீரென்று போடப்படுகிறது. அதனால் இந்த நாவேந்து மாதத்திற்குள் எல்லாவும் டெவலப்மெண்ட் ஆக இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அப்படி அதிகப்படியான உற்பத்தி செய்ய முடியுமா என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். இப்படி அதிகப்படியான உற்பத்தியை கடந்த ஆறு மாதங்களாக இந்த முதலாளிகள் செய்து வந்தார்களா என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். அரசாங்கம் இதை சற்றுமீளும் கவனித்தார்களா? இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவ்வளவு அதிகப்படியான துணியை உற்பத்தி செய்ய முடியுமா என்பதை கவனித்திருக்க வேண்டும். தங்களுக்கு சலுகைகள் வழங்கப்படவேண்டும் என்பதற்காக முதலாளிகள் தங்களுக்கு உற்பத்தி சக்தி இல்லை என்று காண்பிக்கிறார்கள். லைசென்ஸ் கிடைத்தவுடன் பழைய ஸ்டாக்கை வெளிவிட்டு தங்கடிடம் உற்பத்தி பெருகி விட்டது, தேங்கி விட்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதையும் அரசாங்கம் நம்புகிறது. தேங்கி விட்டதை வெளி விடுவதால் அதிகப்படியாக தேங்கி விட்டிருக்கிறது என்று முதலாளிகள் சொன்னவுடன் அரசாங்கம் உடனே ஒரு உத்தரவு போடுகிறது. நேற்று பத்திரிகையில் பார்த்தால் இப்படிப்பட்ட உத்தரவு வந்திருக்கிறது. அன்று இருந்ததை அவர்கள் களாரிபை பண்ணுகிறார்களாம்.

“Clarifying yesterday's Press release, these sources said that for all practical purposes cloth stocks were reckoned on the basis of bales ready for despatch, i.e., in packed condition. However, in the case of unpacked cloth, the mills would be allowed to stock not more than their preceding three months' production.”

மில் முதலாளிகள் உரிமை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று களாரி பிகேஷன் கொடுக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட உரிமையையும் அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கொள்கையை அரசாங்கம் அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்தால் நாட்டிலுள்ள கைத்தறிக்காரர்களுடைய நிலைமை வெகு அளவில் பாதிக்கும். அவர்களுடைய பர்சனையை தீர்ப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டதாக தெரியவில்லை. ஆனால் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் கம்ப்யூனிலர்கள் தொழில் வளர்ச்சிக்கு பாதகமாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் தொழில் வளர்ச்சிக்கு பாதகம் செய்ய வில்லை. நாட்டின் தொழில் அபிவிருத்தி அடைய வேண்டும் என்று தான் சொல்லுகிறோம். நாட்டின் செல்வ நிலை உயரவேண்டும் என்று தான் நாங்கள் சொல்லுகிறோம். நம் நாடு செல்வ வளம் உள்ளதாக ஆக வேண்டும். நமக்கு போதிய மூலதனம் கிடையாது. இருப்பதைக் கொண்டு நாம் நம் நாட்டில் தொழிற்சாலைகளை அமைக்க ஈடுபட வேண்டும் என்றுதான் நாங்கள் வற்புறுத்தி வருகிறோம்.

12-12
p.m.

அடுத்தபடியாக இந்த ராஜ்யத்தில் அலுமினியம், இரும்பு முதலிய தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அதைத் தவிர நெய்வேலி திட்டத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இவற்றுக்கு எல்லாம் வேண்டிய பம்பு முதலியவைகள் எல்லாம் வெளி நாடுகளிலிருந்து வரவேண்டும் எனக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு இருக்கிறோம். பம்பு, ஸ்க்ரூ முதலியவைகளை நம் நாட்டிலேயே உற்பத்தி

27th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

செய்வதற்கு வேண்டிய தொழிற்சாலைகளில் நாம் கவனம் செலுத்தவில்லை. இந்நாட்டிலுள்ள முதலாளிகள் தங்கள் தங்கள் சொத்து லாபத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள திட்டம் போட்டிருக்கிறார்களே தவிர பொதுவாக நாட்டின் தொழில் அபிவிருத்தியில் எவ்வளவு கவனமும் செலுத்தவில்லை என்பது நமக்குத் தெரியும். அதனால் தொழில் வளர்ச்சி பாதிக்கப்படுகிறது. வேலை இல்லாத திண்டாட்டமும் அதிகரிக்கிறது. இது நம்முடைய வாதம்.

ஆனால் இந்திய சர்க்காரைப் பொறுத்த வரையில் நாட்டின் பொதுவான தொழில் அபிவிருத்தியில் கவனம் செலுத்தாது தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்கு எந்த எந்த வகைகளில் எல்லாம் எப்படிச் சலுகை அளிக்கலாம் என்ற கண்ணோட்டத்தோடு காரியங்களைச் செய்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியும். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 54 கோடி ரூபாய் செலவுதிக்கப்படுகிறதும் என்று சொல்கிறார்கள்.

கைத்தறித் துணிகளுக்கு ரூபாய்க்கு ஒண்ணரை அணா ரிபேட் கொடுக்கிறோம் எனச் சொல்கிறார்கள். இதே கால கட்டத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் படியான நிலைமை என்ன? கைத்தறித்துணிகளுக்கு ரிபேட் கொடுப்பது ஒரு புறம் இருந்தாலும் கைத்தறிக்களுக்கு சப்ளை செய்து வந்த நூலின் விலை ஏகப்பட்ட அளவு உயர்ந்து இருக்கிறது. போன நவம்பர் மாதத்தில் ஹார்லி மில்லின் பத்து பவுண்டு தட்டு 20-ம் நம்பர் நூல் ரூ. 16-2-0 ஆக இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு ரூ. 19-க்கு மேல் உயர்ந்துவிட்டது. அதே மாதிரியாக ஒவ்வொரு ரக நூலையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். நாற்பதாம் நம்பர் நூல் 21 ரூபாயாக விற்பது இன்றைக்கு 29 ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறது. முன்பு இருந்ததைவிட இப்பொழுது எட்டு ரூபாய் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது. நூலின் விலை எட்டு ரூபாய் அதிகப்படுவதற்கு இந்தக் காலக்கட்டத்திலே பஞ்சின் விலை அதிகப்பட்டு இருக்கிறது? கிடையாது. தொழிலாளிகளின் சம்பளம் ஏதாவது இந்தக் காலகட்டத்தில் அதிகம் வழங்கப்பட்டதா? அதுவும் கிடையாது. வேலையாட்களின் எண்ணிக்கை இந்தக் காலகட்டத்தில் அதிகமாக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அதுவும் கிடையாது. ஆனால் நூலின் விலை மாதந்திரம் காலா காலத்தில் ஏறிக்கொண்டே வருகிறது. இன்றைக்கு முன்பு இருந்ததை விட 35 சதவிகிதம் அதிகரித்து விட்டது. நூலின் விலை மேன் மேலும் இன்னும் கூடிக்கொண்டே போகிறது. ஆகவே கைத்தறிக்கான நாகங்கள் ரிபேட் கொடுப்பதன் மூலம் பாதுகாப்பதாகச் சொல்வது வெறும் கேலிக்கூத்து என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஆறு கஜம் சேலைக்கு நாற்பதாம் நம்பர் நூல் $1\frac{1}{2}$ பவுண்டு தேவைப்படும். இன்று பத்து பவுண்டு கட்டின் விலை எட்டு ரூபாய் உயர்ந்துவிட்டதால் அவன் மூன்பு வாங்கிய ஆறு கஜம் சேலைக்குக் தேவைப்படும் நூலுக்கு $1\frac{1}{2}$ ரூபாய் அதிகம் கொடுக்க வேண்டும். நாம் $1\frac{1}{2}$ அணா மேனி என்பது அணா ரிபேட் கொடுக்கிறோம் என்றால் நூலின் விலையே $1\frac{1}{2}$ ரூபாய் அதிகமாகிவிட்டதன் காரணமாக எப்படி கைத்தறித் துணியின் விலை இறங்கும் எனக் கேட்கிறேன்? விலை குறையவில்லை. ஆனால் அதிகரிக்க வேண்டிய நிர்ணயம் ஏற்படுகிறது. அதனால் கைத்தறித் துணிகள் பெரும் அளவுக்குத் தேங்கும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

சரிபத்திலே கைநெசவுத் தொழிலாளர்களின் மகாநாடு ஒன்று நடந்தது. அதற்கு ஸ்ரீமான் பக்தவத்சலம் அவர்களும் வந்திருந்தார்கள் என்று நினைக்கிறேன். வந்திருக்கக்கூடிய காலத்தில் மகாநாட்டில் முதலாவது கோரிக்கையாக எதை வைத்தார்கள்? “எங்கள் கையில் ஏராளமான ஸ்டாக் சேர்ந்துவிட்டது. குவிந்து கிடக்கும் இந்தச் சரக்குகளை ஹாண்டுலும் சொஸைடிகள் மூலம் விற்பனை செய்வதற்கு வேண்டிய எல்லா நடவடிக்கைகளையும் உடனே எடுத்துக்கொண்டாக வேண்டும்” என்று அவர்கள் சொன்ன காலத்தில் ரிஜிஸ்ட்ரார் என்ன சொன்னார் “நாங்கள் இதற்கு உத்தரவாதம் கொடுக்க முடியாது. நஷ்டத்திற்கு விற்கலாம் விற்கலாம் எனச் சொன்னால் எடுத்துக் கொள்கிறோம்” என்கிறார். அதற்குப் பிறகும் கூட அவர்கள் மொத்தமுள்ள சாக்ஸில் மூன்றில் ஒரு பங்கையாவது எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று ஏகமனதாக தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார்கள்.

[Sri P. Ramamurthi] [27th September 1956]

காஞ்சிபுரத்திற்குப் பக்கத்தில் இருக்கும்படியான ஒரு கிராமத்தில் என்ன செய்தார்கள்? கூட்டுறவு சொஸைடியைக் கூட்டி, இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு ஒரு தீர்மானம் செய்தார்கள். “இன்றைக்குக் கையிருப்பில் இருக்கக்கூடிய துணிகளை எல்லாம் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தலையிலேயே சமர்த்து கொண்டு விற்றுவிடுவது. விற்றுவிடப் பிறகு கூட்டுறவு சொஸைடியையே கலைத்து விட்டு முழுக்குப் போட்டுவிட வேண்டியது தான்” என்பதாகத் தீர்மானம் போட்டார்கள். அந்த அளவுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆகவே இன்றைக்கு யதார்த்த நிலைமையைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாமல் மில் துணியின் அளவை அதிகரித்துக் கொண்டே போவதால் கைத்தறித் துணி பாதிக்கப்படாது என்று சொல்லிக்கொண்டே போவது கடைசியில் கேலிக் கூத்தாகத்தான் மாறும் என்பதை இப்பொழுதே எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்.

ஆகவே இந்த நாட்டில் இருக்கும்படியான கைத்தறித் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று சர்க்காருக்கு இருந்தால் நூலின் விலையை அவர்கள் இப்படி அதிகரித்துக்கொண்டு போகாமல் இருப்பதற்கான நடவடிக்கையை உடனே எடுத்தாகவேண்டும். நூலின் உற்பத்தி செலவோடு ஒரு நியாயமான லாபத்தை நிர்ணயித்து, இவ்வளவு விலை தான் இந்த நூலுக்கு என்று நிர்ணயித்தாக வேண்டும். நூலின் விலைக்கு உத்தரவாதம் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. 29, 30, 50 நம்பர் நூல்கள் ஒரு வேலைக்கும் கைத்தறியாளர்க்குப் பிரயோஜனப்படுவதில்லை. நாம் கூறுவது எல்லாம் கைத்தறிக்காரர்களுக்குத் தேவைப்படுகிற 7 க் நூலை சர்க்கார் மில்களிலிருந்து ப்ரொக்யூர் பண்ணவேண்டும். அவர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நூலின் அடக்கம் என்ன என்பதை டாரிப் போர்டின் பார்முலாவைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கலாம். அதற்கு மேல் 6 அல்லது 8 சதவிகிதம் நியாயமான லாபத்தையும் நிர்ணயித்து விலைக்கட்டுப்பாடு செய்து கைத்தறியாளர்களுக்கு தடங்கலின்றி நூல்கிடைக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். அதோடு இந்திய அரசாங்கத்தின் புதுக்கொள்கைப்படி ஆட்டோமாடிக் ஓம்ஸ்களுக்கு லைசென்சு கொடுப்பதை திறுத்திவைக்கும்படியாக சென்னை அரசாங்கம் அவர்களுக்கு யோசனை கூறியாகவேண்டும். அந்தக் கொள்கைக்கு இந்தாட்டில் எல்லாதரப்பிலிருந்தும் எதிர்ப்பு இருக்கிறது. கம்யூனிஸ்டுக் காரர்கள் மட்டும் எதிர்க்கிறார்கள் என்று நினைக்கவேண்டாம். கார்தியார் கொள்கை உடைய எல்லாரும் எதிர்க்கிறார்கள். ஹைண்டு ஓம் போர்டுன் எதிர்ப்பும் இருக்கிறது. பிளானிங் கமிஷன் மெம்பர்களுக்குள்ளேயே அபிப்பிராயபேதம் இருக்கின்றது என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆகவே இது எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் நமது நிதி அமைச்சர் ஸ்ரீ சப்ரிமணியம் அவர்கள் பத்திரிகைக்குக் கொடுத்திருக்கக்கூடிய பேட்டியில் “நம் மாகாணம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தப் போவதில்லை” என்று கூறியிருக்கிறார். அவர் கூறியிருப்பது உண்மையாய் இருந்தால் வரவேற்பதற்கு உரியது. அதோடு அவர் நின்றுவிட்டால் போதாது என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நம் ராஜ்யத்தில் மட்டும் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தாமல் பார்த்துக்கொண்டால் போதாது. இந்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கைப்படி விசைத்தறிகளை எந்த இடத்தில் புகுத்துவதானாலும் அது கைத்தறிக்காரர்களைப் பாதிக்கிறது. ஆகவே இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியில் ஆகட்டும் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் யோசனையை எதிர்க்கவேண்டும். வெளிநாடுகளுக்கு நம்முடைய துணியின் ஏற்றுமதியை அதிகரிக்கக்கூடா தென்று நான் சொல்லவில்லை. நம் நாட்டின் அபிவிருத்தித் திட்ட வேலைகளுக்குத் தேவைப்படுகிற இயந்திரங்களை எல்லாம் வெளிநாட்டிலிருந்து தருவிக்க நமக்கு அன்னிய நாட்டுச் செலாவணி தேவைப்படுகிறது. இல்லை என்கவில்லை. அன்னிய நாட்டுச் நாணயச் செலாவணியை உத்தேசித்து மில்களுக்கு ஆட்டோமாடிக் ஓம்ஸ்கள் கொடுக்கிறோம் என்பது தவறானது. இது ஒட்டுமொத்தமாக இந்நாட்டு கைத்தறியாளர்களைப் பாதிக்கும். ஆகவே விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் யோசனையை அடிப்படையிலேயே எதிர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(Sri N. Mounaguruswami Naidu in the Chair.)

27th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

வெளிநாட்டு நாணய செலாவணி தேவை என்பதற்காக நடட்டில் இருக்கும்படியான தொழிலாளர்களை பாதிக்கக்கூடிய வகையில் எந்தக் கொள்கையும் இருக்கக்கூடாது. அந்த பளுவை நாட்டில் இருக்கும்படியான மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவரும். விசைத்தறி நம் ராஜ்யத்துக்கு மட்டும் வேண்டாமென்று சொல்லுவதோடு நின்று விடக்கூடாது. நாடு பூராவும் வளர்ந்துவரும்படியான எதிர்ப்புக்குச் சாதகமாக மத்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கையையே பகிரங்கமாக எதிர்க்க வேண்டும். நாட்டில் இந்த நிலைமை உருவாகிக் கொண்டதான் வருகிறது. ராஜாஜி அவர்களும் பகிரங்கமாக இது விஷயத்தில் தன்னுடைய எதிர்ப்பை தெரிவித்திருக்கிறார். காங்கிரஸ் கட்சிக்குள்ளேயே பல அங்கத்தினர்கள் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். கனம் மந்திரி ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ண மர்சாரி அவர்கள் பிடிவாதக்காரர், ஒரு கொள்கையை வகுத்துவிட்டால், விட்டுக்கொடுக்கமாட்டார் என்ற பயத்தில் இருக்க வேண்டாம். நாடு பூராவிலுமுள்ள மக்களுடைய ஜனசக்தி இதை எதிர்க்கிறது. இந்த எதிர்ப்புக்கு ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமர்சாரியார் நிச்சயமாக அடிபணிந்து தான் ஆகவேண்டும். இந்த உணர்ச்சியை வளரவிடக்கூடிய வகையில் சென்னை அரசாங்கம் கொள்கையை வகுக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஒரு பதிலை தான் கனம் மந்திரியிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறேன். தொடரும் தொடராமலும் பதில் சொல்லக்கூடாது. இது விஷயத்தில் அரசாங்கம் திட்டவாட்டமாக பகிரங்கமாக அதன் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்க வேண்டும். தைரியமாக உறுதியுடன் இந்த விஷயத்தில் சென்னை அரசாங்கம் அதன் எதிர்ப்பைக் காட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

12-22
p.m.

* SRI K. T. RAJU : கனம் உதவி சேர்மன் அவர்களே, கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கொண்டு வந்திருக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேசுகிறேன். ஜவுளிக் கொள்கையின் அடிப்படையான அம்சங்களுக்கெல்லாம் புள்ளிவிவரங்களோடு அவர் தெளிவாக எடுத்து விளக்கியதற்கு பிறகு நான் இதப்பற்றி அதிகமாக பேச விரும்பவில்லை.

இன்றையதினம் நம் ராஜ்யத்தை பொறுத்தமட்டில் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் விசைத்தறியை இந்த ராஜ்யத்தில் கொண்டுவர சர்க்கார் விரும்பவில்லை என்று திட்டவாட்டமாக ஒரு பக்கம் சொல்லியிருக்கிறார். மறுபக்கத்திலே கனம் முதல் மந்திரி ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்கள் சேலம் கூட்டத்தில் விசைத்தறி வந்தாலும், அது கைத்தறி நெசவாளரை பாதிக்காது என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதனால் கைத்தறி நெசவாளர்களும் சரி, பொது மக்களும் சரி, உண்மையாக இது விஷயமாக சர்க்காரின் கொள்கை என்ன என்று ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். உணவுக்கொள்கையிலும் சரி, ஜவுளிக் கொள்கையிலும் சரி, மற்ற எந்தக் கொள்கையிலும் சரி, சர்க்கார் சொல்லுவது போல் நடக்கக்கூடிய நிலையில் இல்லை. இதற்கு பல உதாரணங்கள் காட்ட முடியும். உணவுப் பொருள் களின் விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே போகிறது. பாராளுமன்றத்தில் உணவு விலை ஏறாமல் தடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எல்லாம் எடுக்கப்படுகிறது என்று வாயளவில் சொல்லப்படுகிறது, அதேபோல் இங்கும் சட்ட சபையில் விவாதம் வரும்பொழுதெல்லாம் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டுவருவதாக சொல்லுகிறார்கள். சர்க்கார் இப்படி சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும்பொழுது விலையும் ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. இதிலிருந்து நமக்கு ஒரு விஷயம் புலப்படுகிறது. பெரிய முதலாளிகளை, பதுக்கும் நபர்களை கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சக்தி நம் அரசாங்கத்துக்கு இல்லை என்பது திட்டவாட்டமாக தெரிந்துவிட்டது. அப்படியிருக்கும் பொழுது 14,000 தானை இயங்கும் தறிகளை கொண்டுவருவதில் ஒன்றும் ஆபத்து இல்லையென்று சொன்னாலும், சர்க்கார் அதைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய நிலையில் இல்லை, அவர்களால் அதை கட்டுப்படுத்த முடியாது என்பது சமீபகால நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து நன்கு விளங்கும். இந்த நிலைமையில் கைத்தறியை புதுத் தக்கூடிய விஷயத்தில் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்படுவதால் நாட்டு மக்களிடையே ஒரு பீதி கிளம்பியிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த நேரத்திலே அதிகாரபூர்வமாக திட்டவாட்டமாக, கண்டிப்பாக, விசைத்தறியை

[Sri K. T. Raju] [27th September 1956]

புகுத்தவில்லை என்று அரசாங்கத்தின் கொள்கையை வெளியிட்டால், அது நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு பெரிய ஆறுதலை அளிக்கும். அப்படிப்பட்ட ஒரு பதிலை கனம் மந்திரியிடமிருந்து நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

நம்முடைய நாட்டில் ஒருவருக்கு 18½ கெஜம் துணி தேவைப்படும் என்ற ரீதியில் விசைத்தறிகளை புகுத்துவதற்கு முயற்சிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, 60 கோடி மக்கள் வசிக்கும் சீனாவில் லட்சக்கணக்கான கைத்தறியாளர்கள் இருக்கின்றனர். நாட்டின் தேவையை பூர்த்தி செய்ய அவர்கள் எந்த முறையை கையாளுகிறார்கள் என்று கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நடைமுறையில் இருக்கக்கூடிய கைத்தொழில்களை விருத்தி செய்து நாட்டின் தேவையை பூர்த்தி செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அதேபோல் நம்முடைய நாட்டை பொறுத்தமட்டில் நம்முடைய நாட்டு மக்களுடைய தேவைக் கான துணியை இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய கைத்தறி நெசவாளரைக் கொண்டே உற்பத்தி செய்துகொள்ளவேண்டும். 10, 12 வருஷங்களுக்கு நம்முடைய தேவையை நாமே பூர்த்தி செய்துகொள்ளலாம். இதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் மத்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கை நெசவுத் தொழிலாளரை எந்த அளவுக்கு பாதிக்கும் என்பதை உணரமுடியும். அரசாங்கம் கொடுக்கின்ற வாக்குறுதியை நிறைவேற்றமுடியாத நிலைமையில் இருக்கிறது. ஆகவே, எந்த விதமான காரணத்தை முன் னிடும் சென்னை சாஷ்யத்தில் விசைத்தறியை புகுத்த முடியாது என்று திட்டவட்டமாக, பகிரங்கமாக கனம் மந்திரி அவர்கள் அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

12-29
p.m.

SRI N. K. PALANISAMY : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஏற்கனவே கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் விசைத்தறி புகுத்தப் பட்டால் துணி விலை ஏறும், அதன் மூலமாக சர்க்கு விற்காமல் நெசவாளர் களுக்கு கஷ்டம் ஏற்படும் என்பதை விளக்கிக் கூறியிருக்கிறார். ஏற்கனவே நூல் விலை அசாதாரணமாக இருக்கிறது நமக்கு தெரியும். சர்க்கார் ரிபேட் மூலமாக ஏராளமாக பிரைமரி சங்கங்கள் ஏற்படுத்தி நூல் மில்கள் கட்டிக்கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லி ஏராளமாக பணம் வசூல் செய் தார்கள். கைத்தறி நெசவாளர் பணத்தை எடுத்து அவர்களுக்கு நூல் மில் கட்டிக் கொடுத்து அதன் மூலம் குறைந்த விலைக்கு நூல் உற்பத்தி செய்துகொடுப்பதற்கு சர்க்கார் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்குமா என்று நான் ஒரு கேள்வி கேட்டதற்கு, கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் அது சொல்ல முடியாது என்று பதில் சொன்னார்கள். இன்றைய தினம் அவர்களுக்கு கூலி ரூ. 0-4-0, 0-8-0 ஆகத்தான் இருக்கிறது. விலை வாசிகள் அதிகரித்திருக்கிற இந்த நிலைமையில் கைத்தறி நெசவாளர்கள் எப்படி தங்கள் தொழிலை நடத்த முடியும்? கிராமங்களில் பல தொழில்கள் நின்றுபோய் விட்டதால் நெசவாளர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நியாயமாக கைத்தறிக்கு பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டும். சிலோன் அரசாங்கத்தார் சாதாரண துணி வாங்கும் போது கைத்தறித் துணியை ஓர் அளவுக்கு வாங்க வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் விதித்திருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல. அங்கு சர்க்கார் நெசவாளர்களுக்கு வேண்டிய நூல்களை சப்ளை செய்து, துணியை வாங்கி வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள். உள்நாட்டிலும் விற்பனை செய்கிறார்கள். ஆகையால் நம் நாட்டிலும் ராஜாஜி அவர்கள் சொல்லியது போல் புடவை, வேஷ்டிகளை கைத்தறிக்கே ஒதுக்கவேண்டும்.

மில்களில் உற்பத்தி 40 சத விதத்திற்கு மேல்போனால் அபராதம் போடப்படுகிறது. கண்டிப்பாக அப்படி செய்யாமல் ஒரு வருஷம் ஜெயில் என்று விதிக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் முறை எதற்காக என்று காரணம் காட்டப்படவில்லை. ஒவ்வொரு மசோதாவில் **Preamble, Statement of Objects and Reasons** இருக்கின்றன. ஆனால் இந்த ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் மசோதாவில் **Preamble** கிடையாது. எதற்காக நெசவாளர்கள்

27th September 1956] [Sri N. K. Palanisamy]

ரிஜிஸ்டர் செய்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறப்படவில்லை. ரிபேட்டு சரியாக கொடுப்பதில்லை. சரியாக ஒருவருடும் கழித்துதான் ரிபேட்டு கிடைக்கிறது. 2,000, 2,500 ரூபாய் முதல் வைத்து நடக்கும் சொஸைடிகள் வியாபாரத்தை மூடிவிடுமபடியான நிலையில் இருக்கும் யொழுது, இந்த ரிபேட்டு மாதாமாதம் கொடுக்கப்பட்டால், அந்த சொஸைட்டிகளுக்கு மிகவும் சௌகரியமாக இருக்கும்.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கிறோம், கடன் வசதி செய்து கொடுக்கிறோம், தறிகள் வாங்கிக் கொடுக்கிறோம் என்பதெல்லாம் சொன்னார்கள். இவைகள் எல்லாம் எட்டளவில் இருக்கிறதே யொழிய காரியத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதே மாதிரி சொஸைட்டிகள் மூலமாக ஐந்து கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப் போவதாக சொன்னார்கள். எந்த முறையில் செலவு செய்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்கிறேன். கைத்தறிக்காரர்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்யப் போவதாக சொன்னார்கள். எந்த அளவில் அவர்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. நூல் விலையை உயர் விடாமல் பார்த்துக் கொண்டால் கைத்தறிக்காரர்களுக்கு ரொம்பவும் நன்மையாக இருக்கும். அதைச் செய்து கொடுத்தால் ஒருவர் கைத்தறிக்காரர்களுக்கு நன்மையைச் செய்ததாக ஆகும். ஆகையினால் நான் சொல்வது ஏன்னவென்றால் 1947-ம் வருஷத்தில் எப்படி நூல் விலையை கட்டுபடுத்தி வைத்திருந்தார்களோ அப்படியே இப்பொழுதும் நூல் விலையைக் கட்டுப்படுத்தி கைத்தறிக்காரர்களுக்கு விநியோகம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு அரசாங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* Sri T. S. ARDHANARI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நமது சென்னை சர்க்காருடைய புதிய ஜெனரிக் கொள்கை என்ன என்பதை இந்த சட்டசபையில் சர்க்கார் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று முதலில் நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். 12-33 p.m.

கனம் மந்திரிகளும் சரி, காங்கிரஸ்காரர்களும் சரி, வெளியில் இது சம்பந்தமாக பேசும்போது இரண்டு விதமாக பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியில் ஐந்து கோடி செலுத்திற்கு மேல் மில் துணி உற்பத்தி செய்யக்கூடாது என்று தீர்மானம் செய்திருக்கிறார்கள். பாக்கியை கைத்தறிக்கு ஒதுக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லி இருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் ப்லானியில் மாணா காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் கைத்தறிக்கு விரோதமாக பவர் தறிகளை புத்தகக் கூடாது என்று தீர்மானம் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படி புத்தகத்தில் கைத்தறிக்கு பெரிய பாதகம் விளையும் என்று கூட சொல்லியிருக்கிறார்கள். மற்றொரு இடத்தில் பவர் தறியை புத்தகவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி இரண்டு விதமாக தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லி வருவதால் ஜனங்களுக்கு மேலும் மேலும் குழப்பமும் சந்தேகமும் ஏற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட சந்தேகத்தையும் குழப்பத்தையும் அதிகாரிகள் நிவர்த்தி செய்வதாகத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மந்திரிகள் சரியாக பதில் சொல்வதில்லை.

ராஜாஜி மந்திரிசபை யிருந்த காலத்தில் கரை வேஷ்டியையும் சேலையையும் கைத்தறிக்கு ஒதுக்க வேண்டும் என்று இந்த சபையில் ஏகமனதாக ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றினோம். அந்த திட்டத்திற்கு போட்டியாக இப்பொழுது பவர் தறி வந்திருக்கிறது. இதனால் கைத்தறி பெரிய அளவில் பாதிக்கப்படும். மில் துனியினால் பெரிய அளவில் கைத்தறி பாதிக்கப்படும் என்ற அடிப்படையில் அன்று நாம் தீர்மானம் செய்தோம். ஆனால் அன்றைக்கு இருந்த மந்திரிகள்தான் இன்றைக்கும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இன்று 35 ஆயிரம் பவர் தறிகளையும், 14 ஆயிரம் சொச்சம் விசைத் தறிகளையும் புத்தகவதாக சொல்லுகிறார்கள். மில்லில்

[Sri T. S. Ardhanari] [27th September 1956]

உற்பத்தியாகும் துணியோடு போட்டி போடக் கூடிய நிலைமையில் இன்று கைத்தறி இருக்கிறதா? பவர் தறிகள் வந்தால் கைத்தறிக்கு பாதகம் வற்படும். அதனால் விசைத் தறிகளை புதுத்தக் கூடாது என்று சொல்வதற்கு மந்திரிகளுக்கு தெம்பும் இல்லை, துணிச்சலும் இல்லை. தமிழ்நாடு கைத்தறி நெசவாளர் பிரதிநிதிகள் காஞ்சிபுரத்தில் தீர்மானம் செய்து மந்திரியவர்களிடம் கொடுத்தபொழுது, மந்திரியவர்கள் பொறுப் பில்லாமல் பதில் கூறியிருக்கிறார்கள். மந்திரியவர்களின் பதிலைப் பார்த் தால் வருத்தப்படவேண்டியதாக இருக்கிறது. மந்திரி அவர்கள் இதைப் பற்றிய கொள்கையை கருராகச் சொல்லவேண்டும். பவர் தறிகள் வந்தால் அதை வேண்டுமானால் வைத்துக்கொள்வோம், வேண்டாம் என்றால் வைத்துக் கொள்ளாமல் இருந்துவிடலாம் என்று பதில் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி பதில் சொல்வதனால் கைத்தறி தொழில் பாதிப்பதற்கு இடம் ஏற்படுகிறது. ஒரு பக்கத்தில் ஒன்றை சொல்லிக்கொண்டு மறு பக்கத்தில் வேறு விதமாகச் சொன்னால் அதனால் குழப்பம்தான் ஏற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட குழப்பத்திற்கு நமது சர்க்கார்தான் உடன்தயாக இருக்கிறது. ஆகவே நான் சொல்லுகிறேன், உண்மையாகவே இந்த அரசாங்கத்திற்கு கைத்தறி தொழிலை பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தால் சர்க்கார் திட்ட வட்டமான பதிலைச் சொல்லவேண்டும். இன்றைக்கு என்ன சொல்லுகிறார்கள்: முதலில் பவர் தறியை வைத்துப் பார்ப்போம், அதனால் பாதகம் ஏற்பட்டால் பின்னாடி அதை எடுத்துவிடுவோம் என்று சொல் கிறார்கள். கஷ்டம் வந்த பிறகு எடுப்பது என்பது முடியாத காரியம். இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் வீட்டிற்குள் பாம்பு வந்த பிறகு அது கடித்தால் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லுவதுபோல் இருக் கிறது. அதேபோல் பவர் தறி வைத்து கஷ்டம் வந்த பிறகு அதைப் பற்றி யோசிப்போம் என்று சொல்லுகிறார்கள். பிறகு அதை எடுத்து விட வேண்டும் என்று சொன்னால் இவ்வளவு பணம் செலவு செய்து வைக்கப்பட்ட பவர் தறிகளை எடுப்பார்களா என்பதை சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். மூலதனம் போட்ட பிறகு அதை எடுப்பது என்பது முடியாத காரியம்.

ஐந்து வருஷ திட்டத்தில் இதற்கு என்று கோடிக்கணக்கான ரூபாயை செலவழிக்கப்போவதாக சொல்லுகிறார்கள். அந்த ரூபாய் பவர் தறி வைப்பதற்கு செலவு செய்வதில் பயனில்லை. அது அவசியமும் இல்லை. பவர் தறியை வைத்தால் கிட்டத்தட்ட 40 பேர் வேலை செய்யக்கூடிய இடத்தில் இரண்டு பேர்கள்தான் வேலை செய்வார்கள். இரண்டு மூன்று பேர்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு வேலையைச் செய்துவிடலாம். அதனால் நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம்தான் அதிகரிக்கும். கைத்தறி வைத்தால் அதிகப்படியான பேர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும், இதை கணக்கில் எடுத்துப் பார்த்தால் குறைவான பணம் செலவழித்து அதிகப்படியான பேர்களுக்கு வேலையை கொடுத்து அதிகப்படியாக உற்பத் தியையும் செய்யலாம். நம் நாட்டின் செல்வ நிலையை கவனித்தால் குறைந்த செலவில் அதிகப்படியான ஆட்களுக்கு வேலை கொடுத்து அதிகப் படியாக உற்பத்தி செய்தால்தான் நல்லது. இதற்கு வேண்டிய திட்டத்தைதான் நாம் வகுக்க வேண்டும். அதையேதான் திட்டத்தை சமர்ப்பித்த மகஸ்தேபிஸ் போன்ற அறிவாளிகள் சொல்லி இருக்கிறார்கள், அறிஞர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நல்ல கருத்தை நாம் திட்டங்களில் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது. இதன் மூலம் நமது நாட்டின் கைத்தறி பிரச்சனையை தீர்த்துக்கொள்ளலாம். கைத்தறியை அழித்துவிடவேண்டும் என்று சொல்லக்கூடாது. இது ஒரு பெரிய பிரச்சனை. மற்ற மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய அளவைவிட நம் மாகாணத்தில் அதிகப்படியான கைத்தறிகாரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர் களையும் அவர்களுடைய தொழிலையும் பாதுகாக்க வேண்டியது இந்த அரசாங்கத்தின் கடமை. அதனால் இன்றைய நிலைமையில் பவர் தறிகள் அவசியம் இல்லை. அதனால் இந்தக் கொள்கையைப்பற்றி சட்டசபையில் கருராக மந்திரி பதில் சொல்லவேண்டும். அதுவும் தெளிவாக சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

27th September 1956] [Sri T. S. Ardhanari]

அடுத்தபடியாக கைத்தறிக்கு உண்மையாகவே பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டுமென்றால் நூலின் விலையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கைத்தறிக்காரர்கள் நன்றாக வாழ முடியாது. நூல் விலையை முதலில் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அதிகப்படியாக லாபம் வைக்காமல் கைத்தறிக்கு அதிகப்படியான நூலை ஒதுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI G. GOVINDAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைக்கு நாட்டிற்கு பாடுபடுகிறோம் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் விசைத்தறி வேண்டாம் என்றும், கைத்தறிதான் வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் போட்டிருக்கும் துணியைப் பார்த்தால் அவர்கள் மில் துணி போட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். அவர்கள் கைத்தறி துணி போடுவதில்லை. மெஜாரிட்டியாக உள்ளவர்கள் கைத்தறி துணிகளையே போடுவதில்லை. விசைத்தறி வந்தால் நாட்டிற்கு பாதகம் வந்து விடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களே விவசாயத்திற்கு விசை வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ரஷ்யாவைப் பாருங்கள் அங்கு விசையை உபயோகப்படுத்தி எவ்வளவு உற்பத்தி செய்கிறார்கள், அதைப்போலவே நமக்கும் விசையைக் கொடுக்கவேண்டும். அதன் மூலம் விவசாயத்தை அதிகப்படுத்திக்கொள்வதேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் விசையை துணிக்கு வைக்கவேண்டும் என்று சொன்னால் கைத்தறி பாதிக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனால் நான் கேட்கிறேன், அவர்கள் கைத்தறிக்காரர்களைப் பற்றியும் கைத்தறிக்களைப் பற்றியும் சரியான கணக்கு எடுத்திருக்கிறார்களா என்று. ஒரு ஊரில் ஆயிரம் தறிகள் இருந்தால் இரண்டாயிரம் என்று கணக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றைய தினம் பலர் விசைத் தறி வேண்டாம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மக்கள் பேரில் அதிகப்படியான செலவாக்கு இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

பரமக்குடி போன்ற இடங்களில் நெசவாளர்கள் எல்லோரும் தங்களுக்கு விசைத்தறிதான் வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கு செளராஷ்டிரர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள். விசைத்தறி வைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் ஏகோபித்து தீர்மானம் செய்து அதையும் சர்க்காருக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். விசைத் தறி வைப்பதனால் கைத்தறி பாதிக்காது. மற்றும் விசைத்தறி அமைத்தால் அதிகப்படியான சம்பாத்தியம் கிடைக்கும் என்று கூட அவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். இதில் சர்க்காருடைய கொள்கை என்ன என்பதை சொல்ல வேண்டும். விசைத்தறி வைப்பதன்மூலம் கைத்தறிக்காரர்களுக்கு அதிகப்படியான அளவில் லாபம் கிடைத்தால் அதை வைப்பதில் என்ன ஆட்சேபம் இருக்க முடியும் என்று கேட்கிறேன்.

ஆகையால் நான் கனம் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவசியம் விசைத்தறிக்கைக் கொண்டு வந்து நாட்டின் துணி உற்பத்தியைப் பெருக்கி, கைத்தறித் துணிகளை வேண்டிய செளகர்யங்களை கூட்டுறவு முறையில் செய்து கொடுக்கும்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டு எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததற்காக சபைத்தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

*** SRI N. RATHINA GOUNDER :** மதிப்பிற்குரிய அவைத்தலைவர் அவர்களே, இன்று கதருக்கு நாட்டில் எப்படி மகிமை வந்ததோ அதேமாதிரியாக கைத்தறித் துணிகளும் மகிமை பெற்று வருவதைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். சர்க்கார் இதற்காகச் செய்து வரும் காரியங்களை எல்லாம் பாராட்டுகிறேன். அதே நேரத்தில் இப்பொழுது விசைத்தறிக்களைப் பற்றிப் பிரச்சனையை எழுப்பியிருக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அபிப்பிராயம் விசைத்தறிக்குச் சாதகமாகத்தான் சொல்வேன். ஒரு பெரிய வேலையைச் செய்யும்போது மக்களின் கை உழைப்பைக் கொண்டே செய்வதானால் காலம் அதிகம் ஆகும். புல்டோசர்களைக் கொண்டு எப்படி

[Sri N. Rathina Gounder] [27th September 1956]

அதிகமான நிலத்தைக் குறைந்த செலவில் மேடு பள்ளங்களை நிரவகின் றேமோ அப்படியே விசைத்தறிகளின் மூலம் குறைந்த செலவில் அதிகம் உற்பத்தி செய்ய முடியும். அதற்காக எல்லாவற்றையுமே விசைத்தறிகளாக மாற்ற வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. நம் நாட்டில் மக்களுக்கு உடை மிகவும் அவசியம். நமது ராஜ்யத்தில் காஞ்சிபுரம், மதுரை, சேலம், கரூர் முதலிய இடங்கள் எல்லாம் கைத்தறி நெசவுக்கு பெயர்போன இடங்கள். அதிலும் குறிப்பாக திருச்சி ஜில்லா கரூரில் 20 நம்பர் நூல் வரையிலும்தான் நெசவு செய்கிறார்கள். அங்கே நெய்யப்படுகிற பெட்ஷீட், துண்டு முதலியவைகள் எல்லாம் உயர்ந்த ரகமானவை என்பதை இந்தியா பூராவும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கே பதினாயிரம் கைத்தறிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் கைத்தறி வேலை செய்கின்றவர்கள் வாழ்க்கைத் துறையில் இன்னும் உயர்ந்துவிடவில்லை. ஏற்கெனவே சட்டசபையில் இதைப்பற்றி பேசியிருக்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் இவ் விஷயத்தில் கொஞ்சம் தயவு கூர்ந்து செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் அநேகம் இருக்கின்றன. அதற்கு உதாரணம் என்னவென்றால் கரூரில் நூறு பாக்கடிகள் இருக்கின்றன. அதில் பல ஆயிரக்கணக்கான கைத்தறி யாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். அதுவும் அன்றி சிலர் தனியாக நூல் வாங்கிக் கொண்டு தங்கள் வீட்டிலேயே பாவு போட்டு நெய்கின்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். தாங்கள் நெய்கின்ற துணியை எடுத்துப் போய் விற்க இவர்கள் இல்லாமையினாலும், போதுமான பண வசதி இல்லாததாலும் இவர்கள் தங்கள் சரக்கை பாக்கடிகாரர்களிடமே கொண்டுபோய்க் கொடுக்கிறார்கள். இவர்களுடைய வருமையை உணர்ந்து கொண்டு அவர்களும் மிகக் குறைந்த விலைக்குக் கேட்கிறார்கள். சாப்பிட்டுக்கு வழி இல்லாததால் இவர்கள் அதைக் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிடுகிறார்கள். ஆகவே சர்க்கார் இந்தமாதிரி ஏழை கைத்தறிக்காரர்களுக்கு எல்லாம் கூட்டுறவு முறையில் மார்க்கெட்டிங் வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு முதலில் நூல் வாங்கப் பணம் கொடுத்து, பின்னர் நெய்து வருகின்ற துணியையும் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான் உற்பத்தி பெருகும். அதே மாதிரியாக சர்க்காரே கூட்டுறவு முறையில் பாக்கடிகளை ஏற்படுத்தவும் வேண்டும். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் அப்படிச் செய்வார்கள் என்று நம்பிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

12-45
p.m. *SRI K. R. VISWANATHAN: கனம் அவைத்தலைவர் அவர்களே, இன்று விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் பிரச்சனை தமிழ்நாட்டில், பீதியை கைத்தறிக்காரர்களிடையே உண்டாக்கி இருக்கிறதென்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் திட்டமானது இந்திய சர்க்காரின் கொள்கையாக இன்றைக்கு வெளியிடப்பட்டு இருக்கிறது. இந்திய சர்க்காரின் கொள்கை நமக்குத் திட்டவாட்டமாகத் தெரியும். முன்பே கனா போட்ட வேஷ்டி, புடவை முதலிய ரகங்களையாவது கைத்தறிக்கே ஒதுக்கவேண்டுமென்று நாம் செய்த தீர்மானத்தை அவர்களால் ஏற்க முடியவில்லை. கைத்தறிக்காரர்களுக்கு அவர்களிடமிருந்து எவ்வித அனுதாபமும் வரவில்லை என்பதைக் கண்டு நாம் ஆயாசப்பட வேண்டியதில்லை.

சென்னை ராஜ்யத்தில்தான் கைத்தறியாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமானது. இந்தச் சமயம் சென்னை மாநிலத்தில் அரசாங்கம் என்ன செய்யப்போகிறது? விசைத்தறிகளைப் புகுத்தப்போகிறார்களா என்பதுதான் கேள்வி. இதைப்பற்றி இங்கே இருக்கும் அமைச்சர்களும், பப்பலகருத்துக்களை வெளியிட்டுக்கொண்டே போவதனால் கைத்தறியாளர்களின் பயமும், பீதியும் அதிகரித்துக்கொண்டுதான் வருகிறது. உதாரணமாக சென்ற திங்களில் உடையார்பாளையம் தாலுக்காவில் நடந்த கூட்டத்தில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். விசைத்தறியைப் புகுத்தும் பிரச்சனையை சர்க்கார் தங்களுடைய சொந்தப் பிரச்சனையாக எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். விசைத்தறியைப் புகுத்துவதால் நெசவாளர்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டால் உடனேயே அதைக் கைவிடுவதற்கு நாங்கள் பின் வாங்கமாட்டோம் என்று கூறினார்கள். அப்படி அவர்கள்

27th September 1956]

[Sri K. R. Viswanathan]

கூறியதில் இருந்து சென்னை அரசாங்கம் விசைத்தறியைப் புகுத்த முன் வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி புகுத்துவதில் ஏதாவது தவிர்க்க முடியாத துன்பம் ஏற்பட்டால் அதைக் கைவிட இருக்கிறார்கள் என்றுதான் அறிந்து கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அடுத்த நாள் “நாங்கள் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் யோசனையை ஏற்றுக்கொள்ளப்போவ தில்லை. சென்னைத் தறிகளில் புகுத்துவதாக எண்ணம் கொள்ளவில்லை” என்பதாக நிதி மந்திரி பேசியதாகச் செய்தித் தாள்களில் வெளிவந் திருந்தது சந்தேகத்தை அதிகப்படுத்திவிட்டது.

உடையார்பாளையம் தாலுகாவில் இருபதாயிரத்துக்குக் குறையாமல் தறிகள் இருக்கின்றன. அங்கே இருக்கிற கைத்தறிநெசவாளர்கள் எல்லாம் அச்சம் கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்னை அரசாங்கம், மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆணைக்குட்பட்டு விசைத்தறிகளைப் புகுத்தப்போகிறார்கள். அதனால் ஒரு தறிக்கு ஒரு ஆள் வேலை இல்லாமல் போவதாகக் கொண்டாலும் இருபதாயிரம் பேர் வேலையற்றுப்போகக் கூடிய நிலைமை உண்டாகப் போகிறது என்கிற அச்சம் அவர்களை ஆட்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் நம் சென்னை அரசாங்கம் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் பிரச்சனையை நன்றாக ஆலோசித்து அதை ஏற்காமல் விடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*** THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM:** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய தீர்மானத்தில் ஒரு அம்சம் இந்திய சர்க்காருடைய மாற்றப்பட்ட ஜவுளி சம்பந்தமான கொள்கையை நிராகரிக்கவேண்டுமென்பது. அதாவது அதைத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்பது. இரண்டாவது அம்சம் போதிய நூல் கைத்தறிக்காரர்களுக்குக் கிடைக்காததால், அத்துறையில் சில ஏற்பாடுகளைச் செய்து அவர்களுடைய வேலை துவக்கப்படாமல் நூல் கிடைக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டுமென்பது.

12-49
p.m.

இங்கே சற்று முன்பு பேசிய அங்கத்தினர்களில் சிலர் “சர்க்காருக்கு இதைப் பற்றியே கொள்கை இல்லை. அல்லது கொள்கை என்ன என்று புரியவில்லை” என்று சொன்னார்கள். சர்க்காருக்குக் கொள்கை இல்லாமல் இல்லை. உறுதியான கொள்கை இருக்கிறது. அந்தக் கொள்கை என்ன வென்றால் கைத்தறிக்குப் பாதகமானது எதையும் செய்யக்கூடாது என்பது தான். அவர்கள் சபித்சமாக வாழக் கூடிய வசதிகளையே செய்வது என்பதுதான். அதற்காகவே சொஸைடிகள் பல ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றன. பெரும்பாலான அங்கத்தினர்களுடைய எண்ணமும் கைத் தறிக்காரர்கள் நல்ல முறையில் தங்கள் தொழிலில் ஈடுபட்டு வாழவேண்டு மென்பதுதான். இவ்விஷயத்தில் இந்திய சர்க்கார் என்ன ஏற்பாடு களைச் செய்தாலும் இந்தக் கொள்கைக்கு ஒன்றும் முரண்பட்டதாக அவர் களும் ஒன்றும் செய்யமாட்டார்கள். மத்திய சர்க்காரின் கொள்கையும் இந்தக் கொள்கைதான் என்பதை இந்தச் சமயத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் அவர்கள் சில நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் போது அவை இந்தக் கொள்கைக்கு சாதகமானதா, முரண்பட்டதா என்பதில் அபிப்பிராயபேதம் ஏற்படலாம். இந்தச் சர்க்காரைப் பொறுத்த வரையில் எந்தக் கொள்கையும் கைத்தறிக்காரர்களுக்குப் பாதகம் அளிக் காதவாறு கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். இன்னும் செலுத்து வார்கள். இதைப்பற்றி மத்திய சர்க்காருடன் விவாதங்கூட நடைபெற்று வருகின்றன.

மற்றொரு விஷயத்தைக் கூட சொல்ல விரும்புகிறேன். கடைசியில் பேசிய அங்கத்தினர் மத்திய அரசாங்கம் தங்கள் கொள்கையையோ, வேறு நடவடிக்கையையோ அல்லது திட்டத்தையோ நம் சர்க்கார் மீது தணிக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அப்படி ஒன்றுமில்லை. சில விசைத் தறிகளை புகுத்தும் விஷயத்தில் கூட கட்டாயம் ஒன்றுமில்லை. அரசாங்கம் எது பொது நன்மைக்கு உகந்ததோ அதைச் செய்வதில் எந்த விதமான திரிப்பந்தமும் கிடையாது. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் குறிப்பிட்டது

[Sri M. Bhaktavatsalam] [27th September 1956]

போல் கம்ப்யூனிஸ்டுகள் மட்டுமல்ல, மற்றவர்களுக்கும் கைத்தறியிலே ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களுக்கும் ஏதோ விசைத்தறி புதிய கொள்கை ஒன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. விசைத்தறியை புத்த அரகங்கம் உத்தேசித்திருக்கிறது. அதனால் கைத்தறியாளர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்ற அச்சம் ஒன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். கைத்தறியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் கைத்தறிப் பிரச்சினையிலேயே கவனம் செலுத்துகிறார்கள். ஒரு அம்சத்தை மட்டும் பார்க்கிறார்கள். எந்த விதத்திலும் கைத்தறியாளருக்கு பாதகம் அல்லது ஆபத்து வேண்டாம், ஏதாவது வரக்கூடுமென்று ஒரு அச்சம் இருந்தால்கூட, ஏன் அதைச் செய்ய வேண்டும். பரிசுபடுத்தமாக இருக்கலாம், ஒருக்கால் எந்த விதத்திலாவது ஆபத்து வரக்கூடியதாக இருந்தால், ஒன்றமே செய்யாமல் இருக்கலாம் என்ற ஒரு கண்ணோட்டத்தோடு அவர்கள் பார்க்கிறார்கள்.

கைத்தறியாளருக்கு நல்ல ஊதியம் கிடைத்து, உற்பத்தி செய்யக்கூடிய துணிக்கு வேண்டிய நூல் கிடைத்து, துணியையும் நன்றாக உற்பத்தி செய்து, அவர்கள் அந்தத் துணியை விற்கவேண்டுமென்றால், துணி வாங்குகிறவர்களுக்கு வசதி இருக்கவேண்டும். வாங்குகிறவர்களுடைய சக்திக்கு ஏற்றவாறு துணி விலை இருக்கவேண்டும். அதற்கு மீறில், எவ்வளவு தான் நாம் சரையுதவுது போன்ற விதிகளை ஏற்படுத்தினாலும், உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற துணி எப்படியிருந்தாலும், சொல்லுகின்ற அளவு கூறுகின்ற விலைக்கு வாங்கவேண்டுமென்று பொதுமக்களை நாம் நிர்ப்பந்திக்க முடியாது. பொது மக்கள் கைத்தறியாளர்கள் உள்பட எல்லோருக்கும் எஜமானர்கள். பொது மக்களுக்கு துணி வசதியாக கிடைக்க வேண்டும். கனம் அங்கத்தினர்களில் சில பேர்கள் கைத்தறித் துணியைக் கட்டுவதில்லை என்று எனக்குப் பின்னால் இருக்கின்ற கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார்கள். இது ஒரு பெரிய விஷயமல்ல. விருதம் போன்று அனுஷ்டித்து கைத்தறித் துணியை கட்டுவது ஒரு பெரிய காரியமல்ல. மக்கள் அனைவரும் கைத்தறித் துணியை கட்ட வேண்டுமென்பது தான் நம்முடைய லட்சியம். ஆகவே எல்லோரும் கைத்தறித் துணியை கட்டினால் தான் கைத்தறித் தொழிலுக்கு நிரந்தரமான ஒரு சேஷம் ஏற்படும். துணி விலை மலிவாக இருக்கவேண்டும். துணியும் உயர்ந்த ரகமாக இருக்கவேண்டும். விலை மலிவாக இருந்தாலும் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு போதிய ஊதியம் கிடைக்க வேண்டும். இதையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று இணைத்து சமாளித்து எந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவது என்பது தான் இப்பொழுது நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து கவனம் செலுத்தவேண்டிய விஷயம். எப்படி விசைத்தறி புத்தப்பட்டால் கைத்தறிக்கு ஆபத்த வரக்கூடுமென்று பல விதமாக அச்சப்படுகின்றார்களோ, அந்த அச்சத்தினால் அதை எதிர்க்கின்றார்களோ, அதே மாதிரி மற்றொரு சாரார்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம். நூல் விலை அதிகமாக இருக்கிறது. நூல் விலை குறைந்தால்தான் கைத்தறியாளர்களுக்கு பலன் ஏற்படும். துணி அதிகமாக உற்பத்தியாக வேண்டுமானால் நூல் உற்பத்தி அதிகரிக்கவேண்டுமென்பதை யாரும் ஆட்சேபிக்கமாட்டார்கள். நூல் அதிகமாக வேண்டுமென்றால், கையினாலே நூற்கின்றதை ஆதரிப்பவர்கள் சிலர், அதிலே ரொம்ப அக்கரை கொண்டவர்கள் சிலர், தீவிரமாக கவனம் செலுத்துகிறவர்கள், ஒரு வாதம் எழுப்புகிறார்கள். “இன்னும் அதிகமாக வேண்டிய நூல் எல்லாவற்றையுமே நாங்கள் அம்பர் ராட்டையிலே நூற்று விடுகிறோம். வேறு புதிதாக மில்கனில் நூற்பு expansion கூடாது” என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். கைத்தறியாளர்கள் பின்னால் தங்களை பாதிக்கக்கூடியது ஏதாவது இருந்தாலும் அது வேண்டாம் என்ற ஒரே கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கிறார்கள். அந்த ஒரு அம்சத்தைக் கொண்ட கண்ணோட்டத்திலேயே பார்த்தால், அது அப்படித்தான் தோன்றும். அந்த ஒரு கண்ணோட்டத்தையே வைத்துக் கொண்டு நாம் கொள்கையை நிர்ணயிக்க முடியாது. நூல் அபிவிருத்தியை பொறுத்த மட்டில், ஓரளவு காராட்டையினால் நூல் அபிவிருத்தி ஏற்படுத்தலாம், ஆனால் எல்லாவற்றிற்குமே அதை நம்பி இருப்பது சரியல்ல என்பதுதான் அரசாங்கத்

27th September 1956] [Sri M. Bhaktavatsalam]

தினுடைய கொள்கை. அவ்வாறேதான், பொதுவாக மத்திய அரசாங்கமும் திட்டம் வகுப்பது என்றால், இன்று வேண்டியதை மட்டும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வது சரியல்ல, ஐந்து ஆண்டுகளிலே வேண்டிய தேவை என்ன என்பதை கருத்தில் கொண்டுதான் திட்டம் வகுக்கவேண்டும். உணவு உற்பத்தியிலும் சரி, துணி உற்பத்தியிலும் சரி, முக்கியமான தேவை எவ்வளவு, எதிர்காலத்தில் எவ்வளவு வேண்டும், இன்று எவ்வளவு பற்றாக்குறை இருக்கிறது, அதை எப்படி திட்டம் போட்டு சமாளிப்பது என்பதெல்லாம், எதையும் திட்டமாக வகுத்து நிறைவேற்றக்கூடிய எந்த அரசாங்கமும் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். அவ்வாறு கவனிக்கும்போது, நாட்டின் தேவையெல்லாம் கணக்கெடுத்து இன்னும் 170 கோடி கெஜம் துணி அதிகமாகத் தேவைப்படுமென்று மத்திய அரசாங்கம் கருதுகிறது. நம் தேவை அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. அதிலே இப்பொழுது மில் நூலைக்கொண்டே எப்படி கைத்தறித் துணி உற்பத்தி ஆகிறதோ அதே மாதிரி 70 கோடி கெஜம் வரையில் நூலைக்கொண்டே கைத்தறியிலே துணியை உற்பத்தி செய்து சமாளித்துவிடலாம் என்றும், கைராட்டையை அதிகப்படுத்தி அந்த நூலைக்கொண்டு கைத்தறி துணி உற்பத்தி செய்து மற்றும் 30 கோடி கெஜம் வரையிலும் சமாளித்துவிடலாம் என்றும் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறாக 170 கோடி கெஜம் துணியில், சாதாரண கைத்தறிகளின் மூலம் 100 கோடி கெஜம் வரையிலே உற்பத்தியைப் பெறுவது என்பதுதான் அவர்களுடைய திட்டம். அதற்குமேல் வேண்டியிருக்கும் தேவையில்தான் 20 கோடி கெஜம் வரையில் கைத்தறியாளருக்குள்ளேயே கூட்டுறவு முறையிலே விசைத்தறிகளை வைத்து, கூட்டுறவு இயக்கத்திலேயே அதை நிறுத்தி, அதன் மூலம் உற்பத்தி செய்யலாம் என்று கருதப்படுகிறது. இது தவிர 35 கோடி கெஜத்தை automatic looms-களின் மூலம் உற்பத்தி செய்து அதை ஏற்றுமதிக் காகவே பயன்படுத்திக்கொள்வது என்பதுதான் மத்திய அரசாங்கத்தின் திட்டம்.

இப்பொழுது விலை திடீரென்று அதிகரித்திருக்கிறது. திடீரென்று துணி தேவை அதிகப்பட்டுவிட்டது. அல்லது துணி பற்றாக்குறை குறைந்து விட்டது என்பது அல்ல. பற்றாக்குறை இருக்கிறது. எவ்வளவுதான் பதுக்கி வைத்தாலும் இன்னும் துணி உற்பத்தி அதிகப்படாலை, இந்தப் பதுக்கலுக்கு இடம் இருக்காது. பதுக்கலைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. உற்பத்தி பெருகுமானால் வாங்கு கிறவர்களுக்கு வசதியாக விலை ஏற்றமில்லாமல் துணி கிடைக்கும். ஏற்று மதி தற்காலிகமாக்கக் குறைந்திருக்கலாம். அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. இங்கே அதிக விலை ஏற்பட்டால் ஏற்றுமதி குறையலாம். நம் மூலைய வியாபாரம் பெருகவேண்டும். நம்மூலைய ஏற்றுமதி அதிகரிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரிய கனரகத் தொழிற்சாலை அமைப்பதற்கு வேண்டிய திட்டங்களெல்லாம் நாம் போட்டிருக்கிறோம். இதற்கெல்லாம் நமக்குப் பணம் தேவை. ஆகவே இன்னும் துணி போன்ற சாமான்களை எவ்வளவு தூரம் நாம் அயல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறோமோ, அவ்வளவு நமக்கு அன்னிய செலவாணி கிடைக்கும். நம் நாட்டுத் துணிக்கு அன்னிய நாட்டில் மோகம் இருக்கிறது, தேவை இருக்கிறது, விலை இருக்கிறது. பொதுவாக நாட்டின் தேவை, மக்களுடைய பொரு ளாதார நிலை அபிவிருத்தி இதையெல்லாம் கருதிதான் மத்திய அரசாங்கம் ஒரு கொள்கையை வகுத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கொள்கையின் அடிப் படையில் இப்பொழுது சில ஆண்டுகளாக செல் நிதியின் மூலம் கைத் தறிக்கு உதவி அளித்துள்ளார்கள். ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று பிரசாரத்திற்காகச் சொல்லலாம். ஆனால் கைத்தறியாளர்களே அதை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். இதுவரையிலே கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவு செய்து பல வகையிலே அவர்களுக்கு உதவி செய்திருக் கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கூலி ஓரளவேனும் அதிகரித்திருக்கிறது. யார் எதைச் சொன்னாலும் சரி, நான் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். எந்தக் கொள்கையும் கைத்தறியாளருக்கு சிறிதளவும் பாதகம் ஏற்படாத வகை யிலே நிறைவேற்றப்படும்.

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[27th September 1956]

ஏதோ ஒரு அமைச்சர் இப்படிச் சொன்னார், மற்றொரு அமைச்சர் வேறு விதமாகச் சொன்னார், அமைச்சர்களுக்குள் முரண்பாடு இருக்கிறது என் றெல்லாம் சொல்லப்பட்டது. அப்படியெல்லாம் ஒரு முரண்பாடும் இல்லை. யார் எதைச் சொன்னாலும் இந்தக் கொள்கையை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டுதான் அதன் மேல் அபிப்பிராயம் கூறியிருப்பார்கள்.

1-02
p.m.

மீண்டும் சொல்லுகிறேன், இந்த ராஜ்ய கைத்தறிக்காரர்கள் சம்பந்தப் பட்ட மட்டில் அவர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் பாதகம் ஏற்படும் வகையில் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படமாட்டாது. எவ்வப்போது எந்தெந்த விதங்களில் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ அந்தந்த வகைகளில் மத்திய அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்து கைத்தறிக்காரர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் நஷ்டம் ஏற்படாத வகையில் நடவடிக்கைகளை இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டுதான் வருகிறது. அவர்களுடைய நன்மைகளுக்கு முரண்பாடான வகையில் எந்த விதத்திலும் இந்த செனீனை அரசாங்கம் எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளாது. இந்த அரசாங்கமும் மத்திய அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்து எந்தெந்த காரியங்களை எடுத்து நிறைவேற்ற வேண்டுமோ அவைகளையெல்லாம் நிறைவேற்றிக்கொண்டுதான் வருகிறது. இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளில் மத்திய அரசாங்கத்தின் தலைப்பீடே அல்லது நிர்ப்பந்தமோ இந்த அரசாங்கத்திற்கு எந்த விதத்திலும் இல்லை என்பதை கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நான் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். இந்த அடிப்படையில்தான் இப்பொழுது அனுஷ்டிக்கப்படும் திட்டத்தை கனம் அங்கத்தினர்கள் பரிசீலிக்க வேண்டும். ஆகவே இப்பொழுதுள்ள திட்டத்தை கைவிட்டுவிட வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் சொல்லுவது மிகவும் மோசமானது. அதனால் கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கொண்டுவந்திருக்கக் கூடிய தீர்மானத்தை ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை.

இரண்டாவதாக அவர் நூலைப்பற்றி சொன்னார். நூல் விலை அதிகப்படுகிறது என்றும் சொன்னார். கைத்தறிக்காரர்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படும் வகையில் இந்த அரசாங்கம் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யாது. இதைப்பற்றியும் இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்துக் கொண்டுவருகிறது. அந்த அரசாங்கமும் இந்த அரசாங்கம் சொன்னபடி ஒரு அளவுக்கு ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதாவது இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கும் கூட்டுறவு சொசைட்டிகள் நூல்களை மார்க்கெட் ரேட்டுக்கு வாங்கி அதாவது அதிகப்படியான விலைக்கு வாங்கி குறைந்த ரேட்டுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் அதில் நஷ்டம் ஏற்படாலை அந்த சொசைட்டிக்கு 100-க்கு 50 பங்கு லீடம் மத்திய அரசாங்கம் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லியும், அவர்களும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றும் பூராவையுமே அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நாங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த திட்டம் சீக்கிரத்தில் நிறைவேறும் என்று தோன்றுகிறது. மற்றொரு திட்டமும் இருக்கிறது. அதையும் செய்வதற்கு மத்திய அரசாங்கம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கூட்டுறவு சொசைட்டிகள் மில்கனிலிருந்து நூல்களை நேரடியாக வாங்கி குறைவான விலையில் கொடுக்கவும் மத்திய அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஏற்பாட்டையும் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். அப்படி நூலை வாங்கி எப்படி அதை விநியோகம் செய்வது என்பது இன்னும் பைனலைஸ் ஆகவில்லை. இதுவும் ஆலோசிக்கப்பட்டு வருகிறது. இம்மாதிரி நூல் விலைகள் அதிகரிக்காமல் இருக்கவும் அதிகரிப்பதைத் தடுக்கவும் இந்த அரசாங்கமும் மத்திய அரசாங்கமும் யோசித்து நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. ஆகவே கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த தீர்மானத்தை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. ஆகவே கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

27th September 1956]

SRI K. T. RAJU : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் கூறியது எனக்கு சரியாக விளங்கவில்லை. விசைத் தறியைப் புகுத்துவதை அவர் ஒத்துக்கொள்கிறார் அல்லது ஒத்துக்கொள்ளவில்லையா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். அதைப்பற்றி அவர் தெளிவாக ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கை இது சம்பந்தமாக என்ன என்பதைத் தெளிவாக தெரியப்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விசைத் தறியைப் புகுத்துவதை ஒப்புக்கொள்ளப் போகிறார்களா அல்லது அதை கைவிடப்போகிறார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : விசைத்தறி விசைத்தறி என்று மந்திரம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவேண்டாம். கைத் தறிக்காரர்களுக்கு எந்த விதமான பாதகமும் ஏற்படாதவாறு இந்த அரசாங்கம் பார்த்துக்கொள்ளும் என்றும் அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளும் என்றுதான் சொல்லுகிறேன். விசைத்தறி விசைத்தறி என்று அடிக்கடி மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவேண்டாம் என்றுதான் சொல்லுகிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMY : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் வாயளவில்லாதான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர கைத்தறிக்காரர்களுக்குச் சாதகமாக எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. உண்மையான நேரத்தில் அவருக்கு கைத்தறிக்காரர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்றிருந்தால் இப்பொழுது 10 அல்லது 11 மாதமாக ரிபேட் கொடுக்கப்படாமல் தேங்கிக் கிடக்கிறது. அதைச் சொசைட்டிகள் மூலமாகக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுப்பார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் அங்கத்தினர் வாயளவில் போமடல் அங்கு கைத்தறிக்காரர்களுடைய நன்மைக்காக வேலை செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதை மட்டும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI P. RAMAMURTHI : I am not withdrawing my resolution. The Minister's reply has been thoroughly unsatisfactory and absolutely non-committal. He simply said that the Government would do everything in the interest of handloom weavers, when specific problems had been posed. So I want to exercise my right of reply.

MR. SPEAKER : The discussion will be continued on the next non-official day. The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

1-07
p.m.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

159. Notification issued with Memorandum No. 44185-M/55-3, dated 16th June 1956, regarding exemption of certain kinds of precious stones from the tax payable under section 3 (2) of the Madras General Sales Tax Act, 1939.

160. Notification issued with G.O. No. 2454, Revenue, dated 18th June 1956, regarding amendment with reference to the powers of assessing authority.